

РОДОВО ИМЕННИЕ

Година II, Брой 52 (61)
25.XII.-31.XII.2006

ДА НАПРАВИМ БЪЛГАРИЯ РАЙСКА ГРАДИНА

НАЦИОНАЛЕН СЕДМИЧНИК • ИЗЛИЗА ВСЕКИ ПОНЕДЕЛНИК

цена 0.50 лв.

Международна академия
по българознание, иновации и култура

МИГРАЦИЯ НА БЪЛГАРСКА КУЛТУРА НА ИЗТОК ОТ СРЕДНА АЗИЯ ПРЕЗ I ХИЛ.ПР.ХР.

Акад. Христо МАДЖАРОВ - доклад от Първия
общобългарски интердисциплинарен конгрес
София, 31 октомври - 2 ноември, 2005 г.

ПРОБУЖДАНЕ

През 1980 г. имах възможност да обиколя Западна Европа, което бе голям успех за мен, защото старото правителство не допускаше неговите поданици да надникват зад "желязната завеса". Тогава видях голям надпис върху Ратхауса във Виена: "БЪЛГАРИЯ 1300". Под диктата на Великите Сили, българите послушно демонстрираха пред света, че имат само 13 века история. Това твърдеше и президентът Живков вътре в страната. Така Древна България се правеше на млада мома на 13 века. Великите Сили и нашите управници бяха доволни, а народът бе приспиван с блянове за бъдещ рай.

Този сън бе внезапно нарушен с получаване на имперски факс от Токио:

"Имам чест да ви поздравя с вашата 2500 годишнина!" - Шова Хирохито, император на Япония.

След кратко объркване правителството отговори:

"Благодарим за височайшето внимание, но ние сега празнуваме нашата 1300 годишнина!"

На следващия ден се получи нов факс от същия подател:

"Поздравявам народа, който преди 2500 г. донесе велика култура в Азия!"

По това време иранското Министерство на културата обявява на българския посланик, че е готово да предостави много данни за историята на древната

Българска империя в Азия. А Монголската Академия на науките кани специалисти от БАН, за да проучат старите им архиви, които съдържат изобилни факти по тази тема. Монголските учени предлагат и да преведат на руски най-важните документи, за да е по-лесно на българските изследователи. БАН изобщо не реагира и преписките потъват в забрава...

Малко по-късно (1985 г.) Живков посети световното изложение в Осака. Противно на етикетията, Императорът излезе и го прегърна с думите:

"Добре дошъл, братовчедо!"

Това обръщение озадачи и двете делегации.

Но, **"Шило в торба не стои!"** - казва българската поговорка. Тези упорити и неочаквани твърдения скоро излязоха от секретност и събудиха Българския Дух да разрови историята на Древния Изток. Тогава бяха открити много инкриминирани и **скрити страници от едно отдавна забравено минало с ярко българско участие.**

ПРЕДИСТОРИЯТА

През май 2005 г. бях поканен от ръководителите на една японска фондация с пацифистка насоченост да изнеса няколко лекции в Япония на духовно-културни теми. Някой там им превеждал пасажи от "Големият заговор срещу българите" т. 2, където съм описал тайната на спасяването на българските евреи. Заинтригувани, те ми възложиха тази задача.

Моето изследване показва, че връзката между нашите два народа не е от миналия век, а от отдавна забравени исторически времена. Невъзможно е в една лекция да се разгледа в цялост такава връзка между два етноса, представители на различни култури, нито да се покаже напълно мястото им в сложния и динамичен живот на съвременния свят. Тук ще споделя част от тези открития в една импресионистична схема.

На стр. 6-7

СПАСИТЕЛЯТ

Отново пеем песни
по цялата Земя
за Теб, Спасителю -
на висшия Човешки Аз -
дошъл при нас
от вечността
със Витлеемската звезда.

Смалил могъщия космичен
Дух
да заживееш
в земна плът.
Да бъдеш като нас,
та ние в Теб
да бъдем!

Чрез Теб да се родим
отново
във Любовта и Мъдростта,
във Истинната вечна, свята -
без Тебе няма мост
към вечността.

Светла ПАНАЙОТОВА,
Клисура

МИНИСТЪР НА
ОТБРАНАТА НА
РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

ДО
УЧАСТНИЦИТЕ В ЧЕСТВАНИЯТА НА
120 ГОДИНИ ОТ РОЖДЕНИЕТО
НА ПЕТЪР ДИМКОВ

ПОЗДРАВИТЕЛЕН АДРЕС

Уважаеми дами и господа,

Приемете моите поздравления към всички участници в честването на 120 години от рождението на патриота, родолюбеца и лечителя Петър Димков!

Петър Димков е един от малкото истински българи, които съчетават най-хубавите черти у бълга-

рина - духовно излъчване, войнска храброст, човеколюбие, скромност. Димков е личност, дълбоко свързана с природата и космоса. Това прозира от идеите на Дънов, които той ревностно проповядва, и от жизнеутвърждаващата му философия за живота: "Избягвай всичко, което разваля настроението!", "Радостта е двигателят на нашия живот", "Ден, през който не сте се смели, е загубен ден!"

Днес, след толкова много години от неговото рождение, няма човек в България, който да не благославя деня, в който се е появил този забележителен медиум.

На стр. 5

На 6 декември (19 декември стар стил) се навършиха 120 години от рождението на Петър Димков - Лечителя (6-19.XII.1886 - 4.X.1981)

Вече излезе на пазара единадесетата книга на издателска къща "Новата цивилизация" от поредицата "Библиотека Анастасия" - **"ДЯДО МРАЗ СЕ ВРЪЩА"** - приказки за деца и възрастни, преразказани от акад. Виктор Медиков - Председател на Руската родова академия

Може да поръчате книгата на телефони:
02/962 16 87, 088/869 33 59, както и на
e-mail&rodimenie@abv.bg

СЪТВОРЕНИЕ - ИСТОРИЯТА НА ЧОВЕЧЕСТВОТО, РАЗКАЗНА ОТ АНАСТАСИЯ

Добре би било, ако в уговорен час, например в шест сутринта, се събудят много хора и мислят поне петнадесет минути за нещо добро. Не е важно конкретно за какво, важното е да са светли мисли. Може да се мисли за децата, за тези, които обичаш, и още да се помисли за това как да се направи, че на всички да им е добре. И колкото повече хора постъпват така, толкова по-бързо отговорът ще се появи. Времеви пояси на Земята са различни, тя се върти, но образите, създадени от светлите мисли на тези хора, ще се слаят в единен ярък и наситен образ на осъзнатост. **Едновременното мислене за нещо светло усилва способността на всекиго и то многократно.**

Владимир Мегре, "Анастасия" II книга

ДЕН ПЪРВИ

- Интересно било всичко за Адам. Тревичка всяка, хитроумна буболечка и птиците под не-

бесата, и водата. За пръв път щом рекичка той видял, се залюбувал как под слънцето искрейки тече прозрачната вода и в нея живот многообразен има. Водата с ръка Адам докоснал. Течението тутакси обгърнало ръката и гънките по кожата замилвало, към себе си го теглело. Той целият се потопил и тялото олекнало веднага, водата го поддържала и ромоляла и бързичко го приласкала. Нагоре с длани, плискайки водата, той се възхитил как слънчеви лъчи играели във всяка капчица, а после пак ги увличало течението. Водата от реката пил с радостно усещане. До залез слънце размишлявал и после пак се къпал.

- Постави, Анастасия, ти каза, че е пил, а нещо ял ли е през целия ден? С какво се е хранел?

- Около него имало разнообразие от плодове, на вкус различни, и годни за храна треви. Но глад в първите дни Адам не изпитвал. Бил сит от въздуха.

- От въздуха? Но с въздух да се наситиш е невъзможно. Даже такава поговорка има.

- С въздуха, който се диша днес от човека, действително не бива да се храниш. Сега е мъртъв въздухът и често вреден за плътта и за душата. За поговорката ти спомена, че с въздуха е невъзможно да се храниш, но има друга: "С едничък въздух аз се храних", тя съответства на онова, което на човека изначално било е

предоставено. Адам в градина най-прекрасна се родил и във въздуха край него не се намирала ни една прашичка вредоносна. Прашец и капчици роса, най-чисти, в него имало.

- Прашец? Какъв?

- Цветен прашец, излъчван от ефира на плодове и на дървета и от тревата. От тези, що наоколо били, и от други по-далечни, които вятърът донасял. Добиването на храна не отвлечало човека от велики дела. Чрез въздуха го хранело всичко наоколо. Така Създателят е сторил изначално, че всичко живо на Земята в порив на любов да се стреми да служи на човека. Живителни били и въздух, и вода и вятър.

- Тук сега си права: понякога е много вреден въздухът, но е измислил климатик човекът. Той въздуха пречиства от вредните частички. И се продава в бутилки минерална вода. Така че проблемите на въздуха и на водата за тези, които не са бедни, са решени.

- Уви, Владимире, с климатик проблемите не се решават. Той вредоносните частички не пропуска, но въздуха съвсем умъртвява. Водата, която в запушени бутилки се затваря, от запушването също се умъртвява. Старите клетки на плътта тя само храни. За ново раждане, за обновяване на старите клетки на плътта ти, са нужни живи въздух и вода.

Превод М. Дончева
"СЪТВОРЕНИЕ", Владимир МЕГРЕ

Да обхванеш необятното: Записки на педагога

Акад. Михаил П. ШЧЕТИНИН

Независимо че учителите, съсредоточени към отделен предмет, хвърлят всички сили на професионалната подготовка и се стремят да изолират учениците от всичко "разсейващо" и "странично", те търпят поражение именно по специалността. При учителя-психолог бързо растат успехите на учениците, в неговия клас пресяването е изключително, извънредно произшествие. В качеството на пример може да бъде посочен класа на преподавателя по форте пиано Тамара Михайловна Яценко. **Именно в нейния клас учениците получават преди всичко общо развитие, именно от нейния клас най-голям процент ученици постъпват в музикалните училища и имаше почти нулев процент отпаднали. Нейните ученици се отличават с висока култура не само на сцената, зад рояла, не само при трактовката и изпълнението на музикалните произведения, но и в ежедневието, в общуването с връстниците си и възрастните**

Аз винаги си спомням с благодарност кизлярските дни на моята младост, дни на колективно творчество на педагозите от музикалното училище Т. М. Яценко, Р. Ф. Терентиева, Г. И. Мовчан, А. Г. Афанасиева, Г. В. Яценко, В. Г. Солдатова, Т. П. Кардашевска, В. И. Старчак и др. Точно те парче по парче "оформиха" идеята за **комплексните училища, училищата за цялостно и многостранно развитие на учащите се.** Аз се учех от тях и растях заедно с тях.

Обаче, колкото повече укрепваше в педагогическия колектив увереността, че е необходимо разностранно развитие на бъдещите музиканти, толкова повече проблеми възникваха. "Колко може да се работи на един ентузиазъм? Защо не самите трябва да се занимаваме с учениците, например с живопис, със скулптора? Защо да не поканим специалисти-художници?" - все по-често се чуваше в ка-

бинета на директора. А времето? Нашите ученици се занимаваха едновременно в две училища, всяко от което смяташе себе си за главно.

На нас явно не ни достигаха силите, необходими бяха допълнителни щатове, необходимо беше единство на действията в общообразователните училища. Така започнаха да се оформят щрихите на училищата-комплекси, които според първоначалната идея се разглеждаха като съюз на училища: **общообразователно, музикално, художествено и хореографическо.** След това, като първа стъпка, беше решено да се организира школа по изкуствата, а едва по-късно да се обедини с общообразователното. Разсъждаваше се така: учащите се от града, постъпвайки при нас, едновременно се прехвърлят и в асоциираното с нас общообразователно училище. Планът за работа и разписанието на занятията се утвърждават на еднинен педагогически съвет и нито едно от училищата не може да промени нещо от плана, нито от разписанието. Ежедневната работа между педагогическите колективи ще се ръководи от административен съвет, в който влизат директорите и завеждащите учебната част от двете училища. Председателя се избира от съвета у се утвърждава от ГК на КПСС. Но за да бъде възможно такова обединение, нужно бе първо да се получи съгласието на министерствата на културата и образованието на републиката.

Затова и аз заминах в Махачкала, в Министерството на културата на Дегестанската АССР. При ме заместник министъра. Вежливо ме изслуша, разпита ме за подробностите на нашата работа, а след това каза: "Вие засега ме убедихте само в това, че така нареченото **многостранно развитие, води до претоварване на децата. Що се касае до вашия опит, то той все още не може да служи за достатъчно основание за разглеждане на вашето предложение на нивото на**

двете министерства. **Нужни са по-сериозни научно-практически обосновки, а след това обмислен експеримент под ръководството на учени. Вашето училище се е задължило да стане образцово. Това е много трудна задача, но тя е постижима. Затова аз съм готов да ви помогна, да ви подкрепя. А това, което предлагате, прилича на мечта и, не се обиждайте, на нереалистична мечта.**

акад. Шчетинин с проф. Козлов

От Махачкала се завръщах в "газката" на районния комитет. Пътят, плосък и сив, бавно се промъкваше под колата. Отляво и отдясно с унило еднообразие се разстилеше предпланинската равнина. Спускаше се вечер, която гасеше ярките цветове на деня и ги заменяше с един - сиво-черен. Всичко това съответстваше на настроението ми. Мислите ми бяха мрачни. Изплува в паметта ми конкурса "Бялата акация", радостно усмихващите се лауреати "А какво ще стане утре? Какво да кажа на колектива? Закриваме всички наши експерименти - ще ставаме образцови? А по-нататък?" Представих си реакцията на верния ми помощник, завеждащата учебната част Тамара Михайловна Яценко. Спомних си победите ѝ, нейното израстване като учител. Спомних си изискващите, остри и честни очи на завеждащата теоретическото отделение Раиса Фьодоровна Терентиева: "Какво, уплаши ли се?.." "А какво да правим по-нататък?" - започнах аз въображаемия диалог. - "Да се борим." - "Лесно е да се каже - да се борим. Да отида в Москва? С какво? Какво можем да кажем

още? Какви са ни доводите? Не, заместник министъра е прав, нужен е сериозен експеримент". Стъмни се, сега пътя не изглеждаше като безкрайна лента, тя беше като че ли нарязана на парчета, които едно подир друго измъкваша от нощта фаровете на колата. "Ето така и ние - потънах в своите мисли - измъкваме от природата само това, което виждаме под краката си? А какво има там, зад хоризонта? Какво се крие отляво и отдясно в тъмнината на нашето незнание, в космоса на човешкия "аз"?"

Прехвърляйки в паметта си всяка дума на заместник министъра, аз все повече се убеждавах, че той е прав. А какво ще се получи, ако започнем експеримента на село? Колхозите строят съвременни Дворци на културата, музикални, художествени и общообразователни училища. Защо да не се обедини всичко в едно здание? Да построим единен комплекс е по-изгодно за колхоза, дори заплатите на някои от специалистите може да поеме. Съветът на директорите ще координира усилията на учебно-възпитателните учреждения. Тогава работата ще тръгне в единен режим, по единно разписание, без дублиране.

Пристигнах си в къщи радостен. "Разрешиха ли?" - запита баща ми още от външната портичка. - "Не." - отговорих аз и се разсмях, разбирайки колко нелепо изглеждам. И когато цялото ни семейство се събра на масата, аз подробно разказах за разговора в министерството и за това какъв изход ни е подсказал заместник министъра. Написах "цялото ни семейство" и си помислих, че трябва обезателно да запозная читателите с тях: баща ми Петър Михалович, майка ми Парасковья Георгиевна, жена ми Надежда Андреевна и дъщеря ми Галя. Те вземаха най-непосредствено участие във всичко, което е свързано с думата "училище", и когато се задаваха тъмни облаци, и когато беше ясно и празнично. Идеята за организиране на комплексно училище на село беше одобрена от съвета на Шчетинини.

КАК БЯХ ПРИНУДЕН ДА ПРОМЕНЯ НАЧИНА СИ НА МИСЛЕНЕ

Алгебрата не беше любимият ми предмет. С радост се отдавах обаче на природознанието. Тук усещах близостта на живота и можех да се потопя във величието на творението. Но каква полза и от най-добрата дарба, ако не попадне на подходящ учител?

Аз имах късмет! Учителят, който преподаваше по този предмет, забеляза моето усърдие и започна да ме насочва.

Но това не беше всичко. Неговата собствена съдба ме разтърси и пробуди, разруши привидната сигурност, в която живеех, и ми откри един нов път. След като веднъж се появи в училище, подпирайки се на бастун, а скоро след това замени бастуна с патерица, на нас ни стана ясно, че сме последният му клас. Той направи всичко възможно, за да надвие коварната болест, не пожали сили и средства, за да се добере до най-добрите лекари. Заболяването му беше тръгнало от невинна травма от войнишките години, получена при падане от ски в швейцарските планини. Постепенно из цялото му тяло беше започнала да се разпространява прогресивна, с нищо нелечима парализа. Отидох да го видя в дома на семейството, където държеше една стая. Хората полагаха за него трогателни грижи и педантично следваха указанията на лекаря.

Никаква полза. По-късно го посетих и в болницата, беше вече съвсем скован от болестта. Там много се стараеха, да се твърди обратното би било несправедливо. Но - напразно!

Докато не се намеси брат му. Той също беше добре платен учител на

БЕЗ ЗЕМЯ

Наръчникът за изправяне на крака на Франц-Карл Рьогелбергер

държавна работа и имаше не само идеи, но и пари да повика, след консултация с главния лекар, един холандски специалист, който беше постигнал удивителни успехи в тази област. Благодарение на този човек борбата със злото беше подхваната и откъм хранителния режим. От този момент нататък болният трябваше да спазва строга диета. Малки количества, затова пък редовно: силен бульон с месни екстракти, леко пилешко и бяло телешко месо, за да може тежко болният организъм да се разтовари и да събере нови сили. Така бе осъществено на практика онова, което умните хора отдавна са осъзнали - медицината и науката за храненето трябва да си подадат ръка, ако лечителското изкуство иска да се увенчае с истински успех. Вероятно във всеки друг случай общите усилия щяха да доведат до целта, но при този пациент изглежда пораженията бяха отишли

твърде далече. Когато след дълъг промеждутък от време отново го видях, той беше измършавял като скелет, ръцете и езикът му също бяха парализирани, и не съм сигурен дали ме позна.

За мен това беше трудно поносима гледка. Аз наистина го обичах като никой друг учител преди него. Помолих го, без да помръдна устни, в дълбините на сърцето си, да ми прости за всички момчешки лудории, в които винаги бях заемал челно място. Не е лесно да стоиш и да си задаваш плахо въпроса дали не е твърде късно за прошка. Така се простих с него, разкаян и със сълзи на очи.

Около половин година по-късно научих от брат му, че е още жив. Привърженици на някакъв т. нар. **биологично-динамичен селскостопански метод** бяха помолили главния лекар за един последен експеримент. Той веднага се беше съгласил, сигурно от желание да не утежнява статистиката на смъртните случаи в болницата. Оттам болният беше отведен в дома на едно обикновено трудово семейство, което от време на време се наемаше да се грижи за някой безнадеж-

дно болен, от благодарност за това, че някога жената, макар и отписана от лекарите, все пак беше успяла да се излекува от рак. Трябваше да отида да го видя.

Не че не вярвам в чудеса. Всеки ден се случва по някое - за онзи, който иска да го види. Вижте, розите все още цъфтят сред цялата крещяща несправедливост на този свят!

Но това, което чух тогава, беше съвсем необичайно за моите представи. Междувременно бях започнал работа като държавен селскостопански служител и възпитател в един дом за момчета, към който имаше и ферма. Така че не можех и да замина веднага. Изминаха още три месеца. Но после вече се отправих на път, защото аз съм от онези ужасни скептици, които могат да бъдат убедени само с непоклатими факти.

Дървената къща се намираше сред зелената на голяма градина. Бордюри от цветя обграждаше пътеката. Зад високите прътове на зеления фасул имаше добре оформено компостно депо, прилично покрито със суха трева. Зеленчуците бяха здрави и богати. Отрупаните с плод клонови ябълките и крушите бяха надвиснали тежко над земята.

Беше есен, но листата бяха зелени, без следа от болести и петна. В клоните жужаха пчели, пърхаха пеперуди. Оградата не се виждаше от огромните слънчогледи, чийто златистоожълт блясък се забелязваше отдалече.

Животът доста здраво ме е притискал и никога не съм бил сантиментален, но на това място усетих някакъв благодатен покой. Братът на моя учител беше решил, че като селскостопански служител ще проявя интерес, и ми беше разказал, че тези хора работят без отрови и изкуствени торове.

КАК ДА СИ СЪСТАВИМ СВОЯ ЕНЦИКЛОПЕДИЯ НА НАЙ-НОВИТЕ ИДЕИ И ЗНАНИЯ

/Из личния ми опит/
Николай КАФТАНДЖИЕВ

ПЪРВО - КАКВО ИСКАМ ДА ЗНАМ?

Няма енциклопедия в света, която да ни представи всичко наистина значимо днес, камо ли пък това в миналото. Пък и всеядството не е никак полезно не само за нашия стомах и здраве, но също така за това, което трябва да знаем. Днес цялото човечество страда от една твърде опасна болест - трупането на излишна осведоменост.

Следователно първото изискване е да уточним кое е основно важно за нашите лични и служебни интереси. След това да установим изворите, които ще ползваме: периодични издания /седмичници и списания/, дейностите на дадени общества, институции, фирми, определени сайтове в Интернет и др. и ако се налага, за всяка основна тема си отваряте досие. Така вие поставяте началото на вашата **специализирана енциклопедия**. Другите особено важни материали от изворите слагате на едно място. Така оформяте нещо като **обща енциклопедия**. След време, ако интересите ви се разширят или пренасочат, изваждате от "общата си енциклопедия" съответните материали и ги сортирате тематично.

Тъй като тези редове са насочени към читателите на "Родово имение", които смятам, че често ползват като мен и интересно списваното списание "Усури", ще споделя опита си въз основа на тях.

Моите интереси са свързани с историята още от детството ми. В България сега съществуват 4 обществени формирования, които организират всяка година научни симпозиуми или конференции по въпросите на българската история. Най-старата е на 11 години. Тя е във Варна и неин основател и вдъхновител е инж. Димитър Боянов. Издаваните й сборници са озаглавени "България в световната история и цивили-

зация - дух и култура." От 1979 г. всяка година се организират международни симпозиуми по история и наука през месец август при 7-те рилски езера и така и са озаглавени "Седем рилски езера". От 1999 г. бе създаден и Институт за интердисциплинарни изследвания на древни цивилизации, а след това възникна и Международна академия по българознание, иновации и култура, която издава сборници с изнесените на ежегодната й конференция доклади и научни съобщения. Тези сборници обаче не излизат веднага и не винаги са лесно намираеми. Впрочем проблемът с парите забавя понякога издаването на такива сборници с повече от години. **Как тогава да следим най-новите търсения, свързани с българската история?** - Седмичникът "Родово имение" си е поставил благородната задача да участва и подпомага дейността на такива формации и да отразява веднага тези симпозиуми и конференции. На неговите страници се публикуват най-важните доклади и съобщения изцяло или със съкращения в продължение на няколко броя. Наред с тази текуща научна информация "Родово имение" публикува и цели трудове в продължение на много броеве, които след това са публикувани в издателство "Новата цивилизация", чийто директор е главният редактор на "Родово имение", Атанас Панчев. Такъв е случаят с "Космос от мъка и песен" и "Орфей и цветята" на Никола Гигов и "Безсмъртната птица на вярата" на Борислав Иванов. **Но и другите статии, проучвания, съобщения, публикувани в "Родово имение", са компетентно написани и понякога носят най-новата научна информация, която звучи и като сензация.** Поради това съм си отворил няколко папки, свързани с българската история, но и една папка, където запазвам всеки пореден брой на "Родово имение". **Така имам две**

енциклопедии - едната историческа, а другата обща. Всъщност в тези досиета /защото понякога папките в тях са две и повече/ съхранявам и месечника "Усури". Той също има благородната амбиция да ни запознава с най-новите неща в знанието, включително това, което още не се приема от официалната наука. Да си припомним подзаглавието му: "Границите на познанието и познанието извън тях". Всяка година по няколко пъти проверявам и какво ново е постъпило по интересувашите ме теми в Народната библиотека "Св. св. Кирил и Методий".

Няма да се изненадам, ако някой млад човек, след като прочете тези редове, се възмути с основание: "А къде е интернет? Та в него ще узнаем наистина най-новите неща, които ни интересуват!" Той е прав. Днес никой съвременен специалист в науката не може без него. Следователно обещавам през 2007 г., въпреки годинките ми - 77 лазарника - да се науча да ползвам и най-новия извор за знания.

София, 12.12.2006 г.

ВАЖНО!

АБОНАМЕНТ 2007

Краен срок - 15 януари

Уважаеми читатели и съмишленици, крайният срок, в който можете да се абонирате за специализирана седмичник за човека и природата, е удължен до 15 януари 2007 г.

В каталозите на всички пощенски станции на страната "Родово имение" е под номер 618. Запомнете го и настоявайте пред служителите на РП, ако случайно още не са разбрали за нашето издание, да ви абонираат.

Цените за абонатите са с намаление.

за 1 година - 52 броя - 24 лева

за 6 месеца - 12 лева

за 2 месеца - 4 лева

за 1 месец - 2 лева

Вашият абонамент помага вестникът да излиза и да се разпространява до всички краища на нашата родина.

ТЪРЖЕСТВЕНА ВЕЧЕР ПО СЛУЧАЙ 120-ГОДИШНИНАТА НА ПЕТЪР ДИМКОВ - ЛЕЧИТЕЛЯ

ПРИВЕТСТВЕНО СЛОВО НА БОРЯНА БАРАКОВА - СЕКРЕТАР НА НГИК "ПЕТЪР ДИМКОВ"

ЦЕНТРАЛЕН ВОЕНЕН КЛУБ, 06.12.2006 г.

Добре дошли, уважаеми дами и господа, на честването на 120-та годишнина от рождението на народния лечител Петър Димков - явление

в българската народна медицина, изключителен човек и родолюбец, един от най-талантливите представители на съвременната ирисодиagnostика.

Честит празник на всички гости именници, които носят името на епископ Николай - Чудотвореца от гр. Мир, покровител на децата, семейството, моряците и рибарите. На този ден по стар стил е роден Лечителя, спазил посланието на светеца да помага на хората навреме, без да търси благодарност за сторената добрина /за дар от Бога пари не вземам/.

Името Никола носи и друг велик българин от възрожденския род на Петър Димков - неговия вуйчо Никола Димков, за когото тепърва ще се чува.

Стигнал до идеята за мирно съвместно съществуване на народите, той предложил един от най-добрите проекти за общество на обединените народи, който бил публикуван на различни езици преди проекта на американския президент Уилсън под името "Звезда на съгласието".

Приветствам ви с "да имате мир по между си и да се обичате" от името на прерасналия в Национален граждански инициативен комитет "Петър Димков", чийто старт в целогодишното честване беше даден в Централния Военен клуб преди девет месеца от патрона ни - вицепрезидентът на Р. България генерал Ангел Марин.

Защо този изпълнителен комитет работи неуморно близо две години, провеждайки срещи, участия в научни конференции, кръгли маси /последните във Военно-историческия музей и катедра "Педагогика" СУ "Климент Охридски"/, както и организиране на изложби, филми и конкурс за рисунка и разказ, есе, стихотворение на тема "Петър Димков - Лечителя, духовния учител, родолюбецът"?

Отговорът е: да могат повече българи от новото поколение да разберат за него, че такъв феномен не е имало, дал отговор на вечно задавания въпрос "Защо сме тук на Земята?"

Няма българин от по-предното поколение, който да не е чувал или да не е лекуван от него. Той е влезнал в почти всеки дом като дух спомен, веда на народните билкови рецепти отпреди 1200 години, изпитани и публикувани в 3-те тома БЪЛГАРСКА НАРОДНА МЕДИЦИНА, издание на БАН /за които седяхме на опашки от зори/.

При моите пътувания, спирки, събрания винаги е имало човек със светнало лице да ми разкаже историята си, свързана с Димков. Онзи ден се отзовахме с неговата дъщеря -

художничката Лили Димкова, пред голяма заключена врата на зала, която Лили трябваше да огледа за предстоящата си изложба. Пазачът равнодушно ни гледаше от кабинката си. Когато чу името на Лечителя, мигновено скочи и оживено ни разказа за лечението, което прилага по "Томовете" му. Вратата като по чудо се разтвори от уредничката на залата, която буквално ни изпя рецептата на Петър Димков за сваляне на температура. Чух гласа на Лили: "Ликът на татко вървеше пред мен и при изложбата ми в Ню Йорк и Чикаго."

За духа на Лечителя не съществуваше време и пространство, той като светъл лъч раз-

дигаше мъглата. Той можеше да се уподоби на разцъфнал цвят, към който се стремят пчелите. Защо? Защото имат какво да вземат. Това бяха десетките хиляди болни, изтъркали стъпалата на къщата му.

Лечителя умееше да докосне вътрешния свят на човека, пристъпвайки със свещено чувство към болния, оставяйки нещо от себе си у всеки, пробуждаше го, запалваше го да светне, да се почувства специален. Той владееше великата истина - към всяка душа проявяваше любов, помагаше ѝ да превърне страданието в добродетел.

Така болестта, връхлетяла човека, нарушил природния закон, се превръщаше в повод да му помогне да се промени към все по-добро, да се изпълни с благодатта на нов, повъзвишен живот.

О. з. полковник Димков - културно-историческият строител и лечител, владееше човекопознанието, свързано с намесата на една енергия чисто човешка, но чийто източник е космически.

Давайки любов на хилядите души, до които се докосваше, той я получаваше обратно от излекуваните. Казваше: "Давам една конска сила, а получавам десет."

На старогръцки е казано "Не е важно къде си роден, важни са добродетелите ти, каква пайдея" носиш" /ценностна система/ - промислени добродетели в изменящи се условия, какъвто е животът, служене на доброто и любовта на участвалия в три войни и раняван осем пъти висш офицер, за който се пази спомена: "Имаше един доктор, който не позволи и един войник да умре от холера", лекувал не само с лимонтузу, чесън и чай, а със силата на мисълта и волята, и не на последно място с любовта към отечеството:

- На строителя на Парка-мавзолей "Владислав Варненчик", съхранил Аспаруховия вал, Портала на 8-ми приморски полк в гр. Варна и възстановил къщата на Васил Левски в гр. Карлово.

- На духовния водач, оставил на поколенията си - хигиена на душата", особено необходима в н.М. за формиране на новата духовност на водолея.

След броени дни влизаме в Европейския съюз с известно безпокойство, обезвереност, нарастваща вълна на насилие в училищата, обеднял езиков генофонд, лъхач от предавания като БИГ БРАДЪР", чалга, мутренски криминални сценарии, масмедийни шаблони.

Къде са новият човек, новото знание, новата култура?

Петър Димков ни се притичва на помощ, като ни подканя да търсим корените на историята си и примера на тези, които са живели преди нас. От България са идвали духовни импулси, които Европа е забравила, като Тракийската култура, Орфей, тя познава катарите, а първоизточникът им са богомилите, на чиито водач - големия мъдрец и философ Боян Мага, Лечителя посвещава томовете си по българска народна медицина. Те са създали общности на братство и любов, това, което носи новата култура - всемирно братство на цялото човечество, в което всеки индивид ще бъде напълно съзнателна единица.

Когато попитали Петър Димков за дневния му режим той казал: "В 5 часа се отварят очи-

те ми, правя си сугестия, че всички хора ми са братя и че ще се грижа за тях. След това си правя нужната гимнастика и целият ми ден е посветен на тях." Денят му започва с 3 книги: Евангелието, "Заветът на цветните лъчи" и свещени думи на Учителя Беинса Дуно.

Духовните и лечителски практики на Орфей и богомилите се завръщат, но вече по нов начин в школата на Учителя Петър Дънов, в неговите беседи и упражнения за изцеляване и възстановяване на жизнените сили.

Днешният Никулден ме зареди с оптимизъм след срещата ми с ученици от Художествената гимназия, които рисуваха лозунги на тротоара пред Академията. Надписите "НЕ НА НАСИЛИЕТО" и "ДА РЕШИМ ПРОТИВОРЕЧИЯТА СИ С ДОБРО", бяха подсилени с единението на хората и нарисувани риби - символ на Исус Христос Спасител.

Спасението на новата виталност на младите ще дойде от силата на корените ни, чиято жизненост ще разлести клоните и ще даде плод на дървото Европа. България е живата отломка на европейската култура. Както през девети век учениците на светите братя са превеждали на български език свещените книги, за да може народът да слуша богослужението на своя език, така и сега ние можем влезем в Европейския съюз с нова духовност на играещия, пеещия, смеещия се човек, обичащ природата, света и ближния като себе си.

Накрая искам да завърша с една притча, която Петър Димков е обичал да разказва: "Един баща извикал тримата си сина, преди да напусне земния си път, като им казал: - Ще дам наследството си на този, който има къща във всеки град."

Петър Димков не само имаше къща във всеки град, а има параклис със запалено кандило във всяко човешко сърце, на което е помогнал.

ПОЗДРАВИТЕЛЕН АДРЕС

ДО УЧАСТНИЦИТЕ В ЧЕСТВАНИЯТА
НА 120 ГОДИНИ
ОТ РОЖДЕНИЕТО НА ПЕТЪР ДИМКОВ

От стр. 1

Със своя изключително скромен за славата му живот, със своята всеотдайност към държавата и преклонение пред Родината, Петър Димков е пример за всеки човек. Пример, който следва не от тщеславие и користи чувства както често се случва в държавата ни, а от преклонение към неговото духовно съвършенство.

Аз, като министър на отбраната, съм особено горд, че една такава светла личност е допринесла за изграждането и утвърждаването на авторитета на Българската армия. За никого не е тайна, че Димков е бил блестящ военнослужещ. Завършил в Санкт Петербург Павловското военно училище, преминал през редица гарнизони в България, сред които са Сливен, Стара Загора, Карлово, участвал в три войни, като осем пъти е раняван в сражение, три от които почти смъртоносно, той геройски изтърпява всички несгоди и заслужено получава медали и отличия за храброст. Не на последно място искам да отбележа, че този доблестен мъж, срещал нееднократно смъртта на бойното поле, е дарявал доброволно времето си за съхранение на националната ни памет и културно-историческото ни наследство. Димков прави нещо повече, той лекува духовните рани на българина. Благодарение на неговата решителност и воля днес ние имаме запазена къщата на Васил Левски в Карлово, във Варна е изграден паметникът на Приморци, създава автентичния Аспарухов вал, взема дейно участие в изграждането на парка-мавзолей "Владислав Варненчик". Човек, достоен за уважение и преклонение!

Това, обаче, с което Петър Димков е най-близо до мен и моята жизнена нагласа, е безспорно неговият образ на лечител. В този момент аз, като лекар, се прекланям пред хуманитарните познания и способност на този професионалист. Като лекар съм запознат с трудностите на тази професия и съм се убедил в едно - че най-важното, когато лекуваш хора, е да бъдеш човек, да излъчваш доброта, да бъдеш човеколюбец като Петър Димков. Защото най-добре лекува внимателното отношение към пациента, а най-добрата отплата е: "Като правите добро на другите - така ще ми се отблагодарите - все едно на мен сте сторили добро".

Това е и максимата, която аз помня цял живот и е моя спътница през годините: "Правете добро!". Защото само когато човек е достигнал духовно и морално съвършенство като Петър Димков, е способен да помага и на другите около себе си.

На всички участници пожелавам да бъдат здрави и щастливи, така, както е бил и вашият учител! Дано всеки един от вас притежава частица от неговия оптимизъм и миролюбива нагласа към света и хората! На всички негови последователи пожелавам попътен вятър и кураж в дебрите на живота! И не забравяйте: "Правете добро!"

София,
06 декември 2006 г.

МИНИСТЪР НА ОТБРАНАТА
НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
ВЕСЕЛИН БЛИЗНАКОВ

ПИСМА НА ЧИТАТЕЛИ

Здравейте, г-н Панчев!

Благодаря Ви за поетата инициатива за Българска родна партия, за родовите имена и най-вече за вестник "Родово име".

Член съм на Родна партия още от основаването ѝ и много бих искала да живея и аз в родово име по препоръките на обичаната от всички ни Анастасия.

Вдовица съм, на 58 години и знам, че една птичка сама гнездо не вие, но това не означава, че не се радвам и възхищавам от хората, които поеха тази инициатива. От сърце се радвам на успехите ви и ви благославям, мили хора, защото знам, че това е най-доброто за всеки човек.

Бъдете здрави и много щастливи и нека Вашите родови имена да се множат в страната ни!

Цеця Декова, гр. София

Уважаема редакция,

Чудесна е идеята да възградите целогодишните абонати по избор с две книги от библиотека "Анастасия". Благодаря ви.

Аз получавам вестника от самото начало. Прочитам го с удоволствие на един дъх. Следя развитието му и много се радвам, че всеки брой става по-хубав и по-богат. Срещите с него превръщат деня ми в празник. Пренасям се в друг свят сред умни и добри приятели. Наслаждавам се, възхищавам се, удивлявам се на изящното, неповторимо слово на Никола Гигов - поезия, музика, мъдрост. Говори самият Орфей.

За другите автори и сътрудници няма да говоря. Видно е, че талантливите, силните, интересните се множат.

"Родово име" е наистина вестникът на Новата култура - будител и учител, просветител. Вестник за душата и духа. Затова с голямо нетърпение очаквам всеки понеделник.

Нели Демирова, гр. Свиленград

Скъпи приятели,

Чета Вашия (наш) вестник "Родово име" с радост и удовлетворение.

Както каза доц. д-р Христо Карагъзов на тържеството по случай една година от издаването на вестника: Вие издържате един от най-тежките тестове - за професионализъм, човечност и истинност И знайте, че ви четат стойностни, честни българи!"

Желая да бъде Ваша доброволна сътрудничка. Изпращам Ви няколко стихотворения от цикъла "Зима".

Редно е да се представя накратко.

Родена съм в семейство на учители. Израснах в добро, хармонично, честно семейство - обичахме знанието, книгите, музиката, пеенето...

Обичах равнината и нейните хълмове, Дунава, който се виеше като блестяща сребриста лента, по която плувах към другите страни и морета, към другите хора...

Обичах дърветата, храстите, тревите, цветята, пчелина...

Обичах да гледам небето през всички дни, часове и сезони, да пътувам сред звездите, сред светлината, през цветните дъги...

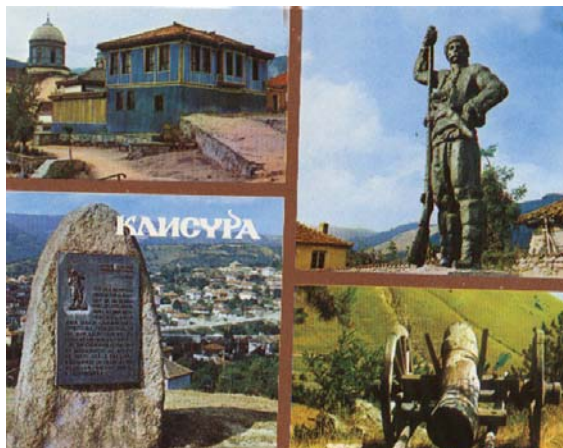
Обичах всички и всичко! Както и сега обичам всичко това. Обичам Живота! Във всички негови прояви и форми на нашата зелено-синя планета Земя и в целия Космос.

Завършила съм Висш институт по икономика - София.

Сътрудничала съм на Радио - Пловдив в редакция "Литература, изкуство, култура".

Имам публикувани разкази и стихове.

През 2004 г. издадох поетичната книга "Вечният кръговрат", посветена на 140 години от раждането на българския духовен учител Петър Дънов.

Желая Ви здраве, сила, живот, непрекъсващо вдъхновение във Вашата работа през Новата 2007 година

05.12.2006 г.,

Светла Панайотова, Клисурса

Мои добри приятели по Дух са: Никола Гигов, Христо Маджаров (и Галя), Константин Златев.

Живея в гр. Пловдив и в гр. Клисурса, тъй като от 20 години преподавам в Професионалната гимназия по икономика "Тодор Влайков" в Клисурса.

Надявам се, стиховете да Ви харесат.

С уважение:
Светла Панайотова
P.S. Стиховете не са публикувани другаде.

МИГРАЦИЯ НА БЪЛГАРСКА КУЛТУРА

Акаг. Христо МАДЖАРОВ - доклад от Първия общобългарски интердисциплинарен конгрес - София, 31 октомври - 2 ноември, 2005 г.

От стр. 1
В един "Летопис на изгрева"² открих следния приказен пасаж:

"Имало едно време (още преди потопа), едно царство, в което хората много обичали Бога и му казвали "Харния Бог". Затова околните ги нарекли "Хората на Бог Хари", "бог-харите". Оттук е произлязла думата българи".

Около 2000 г. това царство бе преоткрито и оповестено в българските масмедии като първа българска държава. Това е древната планинска страна Бактрия, със столица Балх ("Царицата на Изтока" - дн. Афганистан), населена с арии, която индусите нарекли Балхара.

Днес индусите пеят мантрите "Хари Кришна", "Хари Рама", "Хари Ом" - това е спомен от времето на съжителството им с древните българи.

В съседство с Балх бяха открити и други следи от активни български средища с развита държавност I хил.пр.Хр. - в Памирския регион - Тарим и днешната пустиня Такла Макан, както и в Алтайските планини.³ Разбира се, че тези българи са били в съюз с големия народ хунори, чиито земи са граничили на изток с Тихия океан, а на запад - с река Булга (Волга).

След дълги векове на стационарна култура, те започват миграции, като създават нови културни центрове и държави. Най-голямата миграция (IV-VIII в.) е подробно изучена под името Великото преселение на народите. Днешните българи от Балканите и роднините им от Панония, Италия, Кавказ, Волга и Средна Азия са наследници на тази забравена цивилизация. Въпреки съпротивата на старите историци, бяха издадени атласи, където в тези райони се виждат градовете Балх, Балгар, Боил, Шуман, Варну, Мадар.³

По-малко е известна миграцията от Средна Азия на изток, където българи контактуват с индуси, китајци и японци. За тези връзки искаме да отворим дума тук.

ИНДИЯ - ВЕДА БАЛХАРА

В най-старите индийски писания (Ведите) се говори, че оттам са слезли Гури (Учителите), дали на древните индуси санскрита и вярата в бог Хари. Този език е сходен с българският. "Веда" е третата буква от глаголицата.

"Там управляват северните гури" (Учителите) - казва Кришна на Арджуна. Сега знаем, че племената с имена "-гури" са корени от българския етнос.

Първ Раковски показва чрез лингвистичен анализ връзки между българи и индуси, но не е приет сериозно. Той посочва стара българска песен:

"Сива, Сива, Василица, къде си се увасилила?"

"О, Ти Сива (Шива), наш старобог!"

"Кога си се изменил на Василица?"⁴

На древно-индийска карта може да се види името Siva до Balhika.⁵

От Балхара се преселват към Се-

верна Индия българи, предвождани от владетеля Ила от рода на цар Кардам (II хил. пр.Хр.). Той царува там над хиляда години. Затова царете на Индия се наричат Балхара от династията Кардамити, а Северна Индия се е казвала Ариаварта (арийска земя).

С тях пристигат и българските брамини, които носят познанието на Ведите. Затова в Латинския хронограф от IV в. се говори, че те (българи и брамини) са бактрийци. "Ригведа" също свидетелства, че нахлулите от север арийци са създатели на свещените "индийски" писания. Така че браманските учения са бактрийско познание, известно в кръга на посветените като Веда Балхара.⁶

Ботуши от Волжка България

Споменът за индоариите се пази в името на цар Бхарата. Бха е Светлина (Знание), носят я ариите, рата е предан. Негови потомци са героите от "Махабхарата" (Велика Индия). Сборникът се пише в V в. пр.Хр., когато браминът Панини, роден до българската столица Балх, е създал първата в света граматика на санскрит. В "Махабхарата" се говори за обединена Индия - Бхаратварша. На много места се възхвалява смелостта на българските конници, участвали като съюзници на царския род Каурави в древната война край Курукшетра (около XV в. пр. Хр.). До днес художниците рисуват старобългарски знамена, доспехи, коне и калпаци на бойците.

Индийските сказания говорят с възторг и за подвизите на героя Нягул (Накула - нямат "Я") - с баща индус и майка българка⁷, и за необикновени коне със златни колесници - български подаръци на индийски цар.

Българските етноними са навсякъде: от тотема синди (вълк) е името на Индия, езика й - хинду, народа - индийци, реката - Инд... Свещената Ганг е от българското анг, англ (пълноводна)⁸. Цяла поредица градове в Северна и Централна Индия носят български имена.

ТИБЕТ (Терасата на света)

Тибет е световен духовен център на Изтока, който от хиляди години не е воювал. Това дава възможност да се разработят няколко практически системи за постигане на позити-

вно и просветено съзнание.

През миналия век той е стъпкан и поробен от своя съсед. Китайците разрушават хиляди манастири в поробения Тибет, където жените и до днес се подлагат на стерилизация, за да не раждат.

Съдбата на Тибет символизира съдбата на днешния свят, в който, по политически и териториални амбиции, насилието е потъпкало вярата и отсякло корените - връзката с плодотворното духовно минало. Но народът на Тибет, (както българският), не признава робството. Докато тираните го завладяват отвън, той ги облагородява с дълбоката си духовна култура.

Между руините на разрушените

Азия, VIII в.

храмове откриваме и следи от древно българско присъствие. Между дрехите на тибетските жени и националните български носии могат да се открият много неслучайни прилики. Те приличат на нашите сукмани (литажи). Разпространени са и красивите пафти, типични за нашите стари българки. И наистина, български мотиви могат да се открият в някои тибетски ритуални песни.

Юри Ръорих пише, че в гр. Нагчу - главния търговски център по пътя на коприната (близо до столицата Лхаса) се ценят най-много три главни стоки: българските ботуши, монголската плъст и китайската коприна.⁹

В Тибет се намират свещени за целия Изток езера Тангра, Тенгри нур, Бул Цо (от Булгар), свързани с древнобългарска космогония. Могат да се видят и селища Тингри, Уйгърчен (у нас Угърчин)...¹⁰

Когато веднъж слушателите на лама Оля Нидал се оплакаха, че им дава много трудна мантра, той отговори:

"Не роптайте, защото Тибет получи тези мантри от древните българи. България е странна страна, тя е забравила великото си духовно минало..."

Духовният глава в изгнание Далай Лама казва, че ако пръстите на ръката представят петте основни религии, а дланта - индуизма, то цялата ръка е символ на Тангра.

Върху стените на Зимния му дворец "Потала" в Лхаса (сега превърнат в музей), се виждат стилизирани изображения на българската Космична костенурка - символ на Тангра - Повелителя на космичния кръговрат.¹⁰

По време на нашите социални промени, Далай Лама бе удостоен с Нобелова награда за мир. Той посети страната ни и изпълни тук ри-

туали, смисълът на които е известен само на него. Убеден съм, че височайшият гост знае повече за източния ни корен, отколкото отговорните ни кадри".

ПАМИР (Покривът на света) и КИТАЙ (Поднебесната империя)

Преселението на изток било съпроводено с построяване на първите селища върху (и около) Тяншанското плато в Памир. На картата на Синдзян могат да се видят имената на древни български градове като Бугур, Куча, Кашгар, Кара Токай, Карган, Чара... (Те не са китайски - в китайския език липсва звукът "р"). На североизточния край на платото се извисява към небето на 7000 м. връх Тенгри. Сутрин в лъчите на слънцето базалтовият му кристал свети с неопишум блясък. Когато изненаданите туристи питат местните жители какъв е този феномен, те отговарят:

"О, това е Богът на българите!"

Дълги векове по имперски причини Китай не признава, че не е уникален; че се предхожда от Уйгурската империя, наследство от конфедерация от хуни и българи, която той наричал Хун-ну и че поддържа връзки с тях.

Хунобългарският съюз съперничил на Китай, а около 700 г. пр. Хр. започнал да се меси и в управлението му. Днешните признания се затрудняват от факта, че въпросните области с български следи (Гоби, Тарим, Такла-Макан, части от Монголия) са затворени военни зони.

Тук няма да разглеждам ролята на Уйгурите и хуно-българите в държавната организация на Китай, а акцентувам върху културни прояви.

Ранните китайски хроники указват, че откъм Балх дошли в империята майстори-стъклари, които предали занаята - отливането на цветни стъкла.

"Оттам цветните стъкла поевтиняха в Поднебесната..." - отбелязва хрониката на династия Тан. Там се хвалят и "Небесните коне" от Балхара.

Най-ярък показател за българското културно влияние на Изток е шествието на Древнобългарския календар.

Китайският учен от XVII век Чжао-ин установява, че календарът е засвидетелстван в Китай за пръв път през I в. сл.Хр. Той документира, че:¹⁰

"В епоха Хан (206 г. пр. Хр. - 25 г. сл. Хр.) западната граница на Китай била нарушена, пришълци се заселили и смесили с местното население в Ухуан."

Китайският учен Го Мо Жо доказва, че "Китайският" календар е създаден от велика древна цивилизация на запад от Китай. Нейни носители са два съседни памирски народа - древните саки и българи.¹¹ А индийският епос "Махабхарата" свидетелства за приликите в облеклото и културата между българите от Балх и саките.

И така, първите календари са се появили в земите край Памир не по-малко от 4 века, преди да се появят в Китай. Следователно, календарът не е китайско, а бъл-

НА ИЗТОК ОТ СРЕДНА АЗИЯ ПРЕЗ I ХИЛ.ПР.ХР.

гарско откритие.

СТРАНАТА

НА ИЗГРЯВАЩОТО СЛЪНЦЕ

Чрез Китай традициите и познанието за Българския календар се предават и на Япония, но това е китайска версия. Най-вероятно е непосредственото влияние на конни народи на островите. За това говорят паралели с памирски думи в имената на японски градински растения.¹⁰

Нетрайните човешки спомени бледнеят като небесни светилища при настъпването на зората на новия ден. Времето и враговете заличават много материални свидетелства за древните връзки... Въпреки това, духовните паметници - легенди, митове, саги, недостъпни за зла ръка, пренасят като щафета през вековете народните сказания. Подробностите се забравят, но великите дела се превръщат в приказни легенди, а легендите - в красиви митове с мъдрост, платена с много труд и жертви.

Във всеки случай, колкото и да е невероятен, митът е по-близо до Истината, отколкото комерсиализираните версии в тъмни епохи на насилие... Затова, както казва народният разказвач, ако искаш да узнаеш древната Истина за българите, послушай какво говори, покритата с религиозен воал

ЛЕГЕНДА ЗА ТАНГРА И АМАТЕРАСУ¹⁰

За разлика от другите азиатски народи, които вярвали в много богове, древните българи почитали един върховен бог - Тангра - владетел на Небето, Земята, Слънцето и Огъня. Първоначално Тангра бил жреческа идея за свръхличностен Космичен Разум, но постепенно хората го облекли в антропоморфни характеристики, за да влезе в легендарната драма.

Било е толкова отдавна - във времето, когато митовите са били реалност, а японците са живеели още на континента...

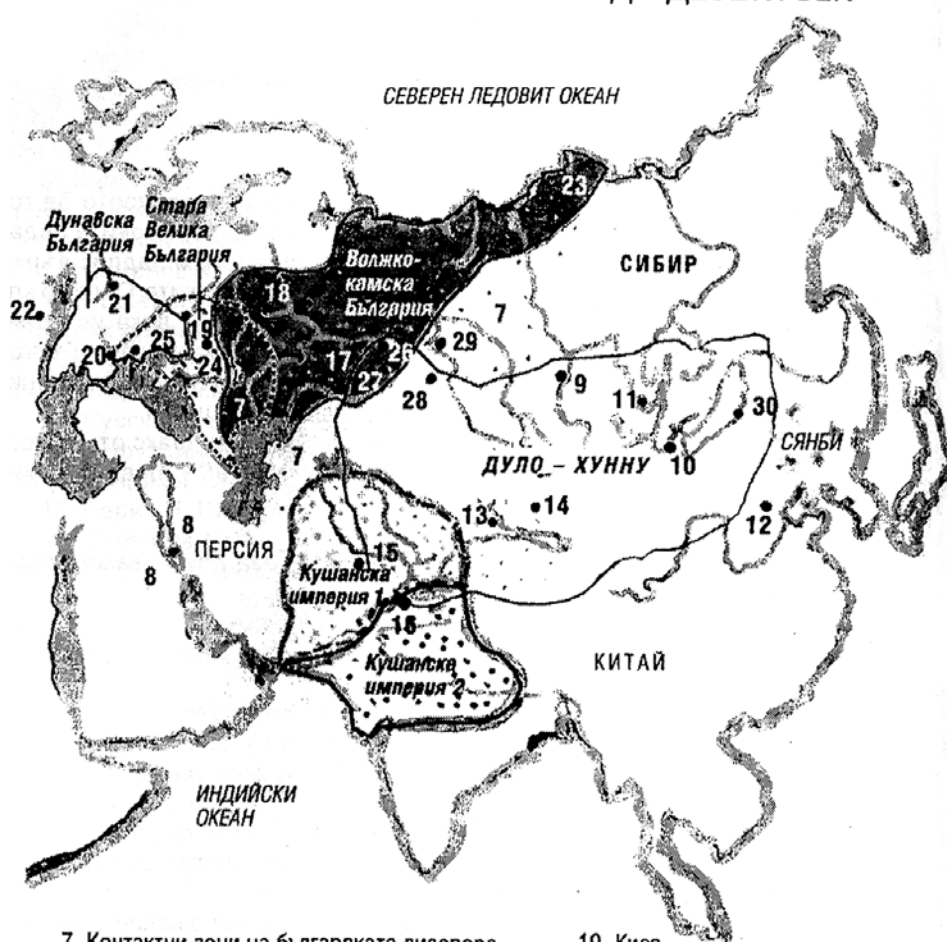
Възседнал черен кон-вихрогон, Тангра препускал по небето от Запад на Изток (Миграцията на изток), докато видял японската богиня на слънцето Аматерасу, която, върху бял небесен кон, била устремена на Запад.

Когато Богът и Богинята се срещнали, между тях потекли флуиди от любовна енергия... Сгодили се по японски обичай - да пътуват една година поотделно по света и после да се оженят, ако останат верни на любовта си. Щели да образуват "българско семейство" (равноправно) по "японски обичай" - оттогава да пътуват неразделни. Уговорката била да обиколят земното кълбо, като следват слънцето (по загадъчния му за японците път според Българския календар) и да се срещнат отново. Дали си дума да останат верни на Любовта си и поели пътя си. Огненият Тангра повел своя народ обратно на запад, в грандиозен поход срещу въртенето на Земята, по пътя на Слънцето през земи и морета (Великото преселение).

През това време небесната Аматерасу прескочила от азиатския континент на огърлицата от вулканични острови и се стъписала пред бурната океанска неизвестност...

Случило се нещо непредвидено: Земята неусетно "избързала" и годишната година приключила, преди годиците да изминат планирания си път. Така те се оказали безпомощни срещу космичните сили - да

ЕВРАЗИЯ ОТ 2400 Г. ПР. Н. Е. ДО ДЕСЕТИ ВЕК

7. Контактни зони на българската диаспора
8. ШУМЕР – Субйер
9. гр. Красноярск
10. Улан Батор, на р. Дуло
11. Ез. Байкал и гр. Иркутск
12. Пекин
13. Гр. Куча, р. Куча и р. Тарим
14. Гр. Урумчи и Кулджа
15. Балхара
16. Пуло ша пуло (Пешавар)
17. Велики Болгар
18. Москва

19. Киев
20. Плиска
21. Будапеща
22. Равена до Пентаполис
23. П-в Таймир – народът дугани
24. Харьков и Полтава
25. Галац - на делтата на р. Дунав
26. Екатеринбург
27. Челябинск
28. Курган
29. Тюмен и Тоболск
30. Аргун и Амур

бъдат година разделени и да обхванат Изтока и Запада, за да бъдат завинаги заедно в едно общочовешко семейство.

Тангра тъгувал много, че не могъл да изпълни обещанието си. Той продължавал да води народа си в обещаната посока, но носталгията по Изтока и мъката по слънчевата богиня останали.

Учените не обръщат сериозно внимание на легендите. От това те губят. От тази древна легенда произлизат няколко **заклучения**.

1. Тя свидетелства, че в една предрхристиянска епоха, покрай известната Китайска империя, в Далечния Изток се намирала и друга велика империя - Хуноробългарската. Пътят на Коприната разнасял стоките им в Евразия.¹²

2. Сказанието поставя и един сериозен въпрос. Коя от тези империи е имала приоритетно влияние на островите? В този пасианс българите имат тежка карта - уникална древна култура.

3. Легендата отговаря и на китайските претенции по отношение на Японската култура, която е с друг генезис. Проф. Кимитака Мацузато от Хокайдския университет твърди, че японският език е по-близо до манджурския, а не до китайския. А българите живели на Алтай до I век в тесен контакт с манджурите - имали близък език, фолклор, музика... В 2000 г. проф. Мацузато взел от Волга книга "Българо-чувашката цивилизация..."

4. Указан е Пътят на българите през вековете, през цяла Азия и Европа...

5. Древното сказание свидетелства също и за българската мисия на културен мост между народите, подчертана от японските историци:

"Българската култура е сред седемте цивилизации в света, играли отговорна посредническа роля заради мисията си на свързващо звено между Изтока и Запада" - обявява Шигъоши Мацуяма.¹³

Новият хуноро-български съюз се простирал на повече от 4000 км. - между р. Енисей и Дунав. Българският род Дуло излъчвал владетели през хилядолетията. Българските държави били многоплеменни федерации с религиозна веротърпимост. Хазарските българи възприели юдаизма, волжките - исляма, дунавските - християнството, някои останали тангристи. Според японските учени, тази биологична амалгама между различни вери е причина за талантите и устойчивостта на българите.

ЕПИЛОГ

Светлината идва от Изток. Там са корените на световната култура.

Моята цел тук бе да покажа, че:
- древна България има здрав корен, скрит и забравен;
- огнищата на българската култура са живи и до днес в Евразия;
- силни азиатски държави като Китай, Япония, Индия, Иран, Монголия, Афганистан, Непал, Корея и други са наследници, ползвали са или ползват Вечния Календар на старите българи.

Днес в БАН е прието (по Бешевлиев), че 2005 г. е 7510 г. от началото на древнобългарското броене (по други е 7522 - края на Босфорския потоп).

Легендата за Тангра и Аматерасу завършава много тъжно. Но дали това е истинският край? Нима Бог е толкова жесток? Нали Той помага на смелите и закриля влюбените? А

то е била Божествена любов! Значи, има нещо недовършено! Днес наследниците на Тангра

все още гледат с надежда на Изток, а тези на Аматерасу очакват нещо от Европа. Време е да се синхронизират техните усилия за общо добро. Мисля, че това е всъщност нашата задача, поставена ни от Висшия Разум - да преодолеем бариерите от расови, национални и религиозни себичности и да свържем Изтока и Запада в едно Общочовешко Семейство. Само така можем да изпълним Завета на древните ни богове и да довършим легендата с щастлив край.

С оглед на тази световна култура, не е случайно, че японците наливат многократно фантастични суми за нашите археологични изследвания.

Отново се опитват да ни пречат, но в днешния информиран свят Лъжата няма условия за повече монетажи. Настана време, когато тъмните дела на безродниците, които векове наред секат корените на нашето достойнство, на нашата памет за славното ни минало, ще бъдат осветени от духовната Светлина на Истината.

Съзнанието за нашето минало ни издига над това на животните и отделните личности, защото надвърля рамките на дребните ни ега; превъзмогва краткотрайните предели на отпуснатия ни жизнен път и ни вдъхновява по пътя към съвършенство.

Култът към еволюция и съвършенство създава един надличностен егрегор, по-силен от сбора на неговите индивиди. Това е вярно и за народите. Затова истински културни са само тези народи, които притежават богати традиции и пълно съзнание за своето минало.

Такава е България - древна и жива, тя заема социално място на посят от Тангра чинар в градината на световната култура.

Пазим Източния корен!

Литература:

1. Д-р Александров, Д. "Бойни изкуства и военно дело на древните българи". Изд. Тангра, София, 1999, стр.16-17
2. Савова, Т. "Летопис на Изгрева", Кн. Втора. Алфа Дар. 2002, стр. 118
3. "Българите". Атлас. Изд. Тангра. София, 2001. стр. 47, 55...
4. Раковски, Г. С. "Показалец". Огеса, 1859. "Съчинения" IV т., Сф., 1988
5. Голийски, П. "Тарим и Бактрия в търсене на българската прародина", сп. "Авитохол", кн. 19 и 20. 2002
6. Балк, Б. "Вега Балхара". Смолян, 2001
7. Добрев, П. "По пътя на небесната сърна". Т. 3. Тангра, София, 2000
8. Магжаров, Хр. "Големият заговор срещу българите". СД "Алфиола", Варна, 2001. стр.22 - Древнокитайски летописи, стр.230-234.
9. Ръорих, Ю. "По пътеките на Средна Азия", цитирано по Добрев, П. "Българските огнища на цивилизацията на картата на Евразия". Сф., 1998
10. "Българите и азиатските култури" - по материали на Илиев, А., д-р по изкуствознание. Календар на изд. "Тангра", 2001
11. "Българският календар и старите народи край Памир и Хиндукуш" - по материали на д-р Добрев, П. ст.н.с. БАН, Календар на "Тангра" 2002
12. По Филипков, Д. "Древните координати на прабългарите". 8-к "Времена", бр.12, декември 1998
13. Мацуяма, Ш. "Българите и азиатските култури". Календар на изд. "Тангра" 2001

**Д-р мед. науки Норман УОКЪР
м.с. Рая Костова ГАРДЖЕВА**

Най-ценното свойство на суровата целина е съдържащият се в нея голям процент на **жив биологично активен органичен натрий**. Едно от химическите свойства на натрия е поддържането на калция в разтворено състояние, а това е много необходимо на организма.

Суровата целина съдържа **четири пъти повече органичен натрий, отколкото калций**. Това го прави най-полезен за хора, употребяващи концентрирани захари и нишесте. Към концентрираното нишесте се отнасят: хлябът, тестените произведения, макароните, оризът, житните растения. Към концентрираните въглехидрати спадат: бялата и всяка друга захар, преминала през промишлена обработка; храната, съдържаща захар /бонбони, безалкохолни напитки, сладолед и др./

Нашите опити установиха, че подобна храна действа разрушително на организма, а продължителното й употребяване води до недостатъчност в храненето, след това и към заболяване.

На първо място **калцият** се явява един от необходимите елементи в нашата диета, но той трябва да бъде **биологично активен - ОРГАНИЧЕН**. Когато която и да е храна, съдържаща калций, се вари и обработва, калцият в нея се превръща в **НЕОРГАНИЧЕН**. **Ние знаем, че атомите на неорганичния калций са неразтворими във вода и не могат да служат за храна на клетките, нуждаещи се от органичен калций за своето възстановяване**. Тъй като ензимите са унищожени при 57°C, то нищо не може да възпрепятства превръщането на орга-

СУРОВИТЕ ЗЕЛЕНЧУКОВИ СОКОВЕ

ЦЕЛИНА

ничния калций в неорганичен. В резултат тази храна задръства организма, като предизвиква болести - **артрит, диабет, коронарни нарушения, варикозни разширения на вените, хемороиди, камъни в жлъчката и бъбреците**.

На второ място, тези отлагания от неорганичен калций се увеличават с течение на времето, ако не се предприеме нещо, за да бъдат отстранени. При наличие на биологично активен натрий и при съдействието на други елементи и процеси, описани по-долу, тези отлагания /наслойки/ могат да бъдат изчистени от организма.

Натрият играе изключително важна роля във физиологичните процеси на организма. Един от най-важните процеси е разреждането на кръвта и лимфата и предотвратяване на по-силното им състяване. В тези случаи ценен е само **ОРГАНИЧНИЯТ** натрий, получен от пресните зеленчукови сокове и някои плодове.

Сухото и горещо време се понася по-леко, ако се изпие пресен сок сутринта и същото количество през деня между приемането на храната. Това нормализира температурата на тялото и ние се чувствуваме превъзходно.

Натрият е един важен елемент, подпомагащ изхвърлянето на въ-

глеродния двуокис от организма. Недостатъкът на **органичен натрий** предизвиква бронхиални и белодробни недъзи, които се задълбочават при наличие на някои други вещества - например тютюневия дим. Отсъствието на органичен натрий става причина за ранното остаряване, особено при жените. Фактически пушачките за 5 години пушене остаряват с 15 години.

Никотинът в повечето случаи е

причината за така наречените "разстроени нерви". Пушенето в никой случай не облекчава това състояние, а обратно - влошава го. Привидното успокоение, което се усеща при пушенето, с временното отменяне на умственото напрежение е за сметка на постоянното израждане на тъкани. Освен това тютюненият дим потиска вкусовите жлези.

Смес от сока на целината и

други сокове е изключително полезна и дава феноменални резултати при авитаминоза. Откритването на действието на тези смеси и рецепти донесе неопценима полза на болни от всички възрасти.

При нервни разстройства, които се дължат на израждането на обвивката на нервите, много е полезна сместа от сок на целина и морков. Тя спомага за възстановяването на обвивката на нервите.

Целината е много богата на магнезий и желязо, което съчетание е изключително полезно за кръвните клетки. Много болести на нервната и кръвоносната система се дължат на наслагването в организма на неорганични минерални елементи и соли. **Ако в приетата храна няма достатъчно количество органична сяра, желязо и калций или са в неорганичен вид, могат да се появят болести като: астма, ревматизъм, хемороиди и др.** Наличието в храната на сяра и

фосфор в неправилни съотношения може да предизвика остро състояние на раздразнителност, неврастения и дори умопобъркване. Много болести, които досега бяха преписвани на наличието на пикочна киселина в организма, фактически могат да възникнат вследствие употребяване на храна, богата на фосфорна киселина, но съдържаща малко сяра. Сокът от моркови и целина може да осигури идеално съчетание на тези елементи и да предотврати тези болести, а така също да възстанови организма, ако те вече са се развили.

Милена АТАНАСОВА

Използвани части от растението: Тревисто растение, чиито свежи и сушени цветове се използват за външно и вътрешно приложение.

Основни биологично-активни съставки: 1-2% етерични масла - алфа бисаболол, алфа бисаболол-оксид А и В и матрицин, флавоноиди - апигенин, лутеин и кверцитин.

Здравни ефекти: Спазмолитичен и противовъзпалителен ефект. Оказва благоприятно въздействие при чревни колики, диарии, гастрит, дразним колон, болестта на Crown, улцерозен колит. Външно се прилага при пародонтоза за промиване на венците и подпомага заздравяването на рани.

Приложение: Приема се под формата на чай - 2-3 чаши дневно, като капсули, 1-2 капсули x 300-400 - 3 пъти дневно и в състава на унгвенти и кремове за мазане.

Странични ефекти: В редки случаи - алергични реакции с обриви на кожата и/или бронхоспазъм.

ЕСТЕСТВЕНИТЕ ЛЕКАРСТВА

ЛАЙКА

(Matricaria recutita, chamomille)

Ентаз

Никола ГИГОВ

"МОЙ БОГ Е ЛЮБОВТА"

- Скоро ще си отида. Ти вървиш по моята пътека вече половин век и четеш йероглифите на природата. Откри 6 каменни плочи с древната ни неразчетена писменост. Ние, бесите, ще извираме чрез теб. И да те замерват с кал, ние ще извираме с чиста и жива вода.

Сред ливадите на хижа "Орфей" лети една пеперуда-царица. Тя е голяма колкото панделка и ти си я виждал. Лети като панделка над цветята и чертае йероглифи във въздуха. Крилето ѝ са бели с много червени и черни кръгчета по тях. Това е знакът.

Смокът-стрелец с детелина на челото ще те заведе до светилището. Там има много жреци, които излизат нощем и пеят. Влей се при тях.

За мене древните пишат: "Силата на родопските билки е била в силата на Орфей". Но вярно е и обратно - моята сила иде от силата на родопските билки - аз ги чета и те ме четат. Аз им пея и те ми пеят. Аз ги обичам и те ме обичат.

Ние имахме и празници на цветята в началото на май. Майските празници, еньовските китки, летните празници, есенните тържества, зимните песнопения - празник е, когато надвиеш на болката.

Един мъдър слепец от Германия - проф. Паул Дойсен - ви посъветва: "Не големанствайте! Слейте се орфически със своя народ. Орфизмът, разбиран в един съвременен смисъл, да стане принцип и верую на вашата българска поезия".

Този същият немски професор казал на един български професор, който венцехвалел Ницше:

ОРФЕИ И ЦВЕТЯТА

Докосване до книгата
"Магическа ботаника" от Орфей

Българка"
рисулка, подарена на Никола Гигов
на творческа среща в Стара Загора

худ. Елица Гигова

сеше като разперен орел. И слънцето се смееше в перата му.

Орфеевото езеро затрептя, без да има вятър. Сега вече се усмихваше като анамнет на гърдите.

Венецът от върхове бе като кардиограма на влюбено сърце. Летните ливади пееха с арфата на тревите. Везбата се гънеше от пътеки и потоци, а цветята бяха ръснати като синци. Вятърът редеше зелени талази.

Светът се възвърна и стана реален. Аз се изправих на Орфееви скали. И тогава чух страшно печален женски глас, гласът на Евридика:

**Кой ни погуби, Орфее, и двама?
Лудост ли беше това? Зове ме повторно съдбата.**

Сън непробуден ми пак замъглява блуждаещи зори.

Друже, прощавай, нощта ни сграбчва в своите пазви.

Клетата протягам ръцете към теб, но не съм вече твоя.

Птицата каня прелетя край мен и изписка. Тревожна печал обляха душата ми. Бях до една неосъществена любов.

Долу цветята се люшкаха от поривите на вятъра и ме викаха при тях. Горне звездите също ме викаха при тях. А аз носех в сърцето си Орфеевия стих: **МОЙ БОГ Е ЛЮБОВТА!**

**Дори животът да е век -
остава си една въздишка.**

**Минава тъжният човек" -
и с миглите
романси
пише.**

ЕНДИС = БЕЗКРАЙНО

(Край)

"Български кукери". Снимка: Стю Файлър /САЩ/

"Драги мой, не търгувай с дребни монети! Бих казал, вместо да големанствате, сънувайте митичните сънища на своя народ, сънища за змейове и русалки, събирайте роса от злачните тревни на Родопа, вслушвайте се в бръмченето на пчелите, опивайте се от дъха на цветята и - главно - сливайте се с болките и радостите на своя народ и давайте израз на това орфическо сливане с природата и живота. Тогава ще бъдете действително нещо повече от себе си, защото сте включили в душата си целия свят, КАКТО ГО Е ВКЛЮЧИЛ В СВОЯТА ДУША И ОРФЕЙ ОКОЛО ЗВУЧНИТЕ ИЗВОРИ НА АРДА".

"Сбогом" - изрече Орфей.

Като центрофуга нещо ме завъртя. Загубеното съзнание се огъна като сноп светлина. Блесна светкавица. Някакво небе се раздра като хактар. Сякаш прелетях хилядолетия и отворих очи.

Бях на Орфееви скали, залепен до една

цепнатина, приседнал на тревен трон, блед и пълен с озарения.

Не вярвах да е било сън или мираж. Възвърна ми се реалното земно чувство. Изтеглих се от процепа на скалата - възвърна ми се инстинктът за самосъхранение. Земното притегляне взе да ме дърпа. А защо не съм го чувствал преди секунди?

Погледнах с очи часовника си. НЕ МОЖЕХ ДА ПОВЯРВАМ НА ОЧИТЕ СИ - БЯХА ИЗТЕКЛИ САМО 50 СЕКУНДИ. Нима за толкова кратки секунди премина всичко това през сърцето ми?

Покатерих се връз Орфееви скали. Седнах по-далеч от ръба на пропастта, но така, че да мога да гледам Лунната долина. ОРФЕЕВОТО ЕЗЕРО СЕ СМЕЕШЕ. Да, СМЕЕШЕ СЕ ОРФЕЕВОТО ЕЗЕРО.

Гледах райската красота на Лунната долина и се чудех откъде да зная за толкова кратки секунди такъв обем от стихове, имена, времена... У мене ли са били, у Орфей ли са били, или са се сляли.

Не исках да мисля. Разсъдъкът ме отдалечава от Орфеевия свят.

Орфей ми беше Златното хвърчило, а аз като малко дете държех кончето и Златното хвърчило трепереше над мен от порива на вятъра. Но ето, че изпуснах връвта - и Орфей отлетя.

Стана ми тъжно от раздялата. Долу, в Лунната долина, слънцето претопи ивица мъгла и засияха цветни капки. Облак се но-

„Вдъхновение от Орфеевия цветен дъжд“
Маслена живопис
Добринка Златарева, Смолян

ХРИСТОС

И все по-малко, все по-малко вече те обичат.
И повече, все повече стоят към Теб със гръб.
А Ти висиш. Безмълвен. На голгота. В скръб.
По цялата планета твоите сълзи се стичат.

И все по-малко Твоя пример вече следват.
Все повече и повече строят се отвъд.
Малцината със Тебе - както и предказа, ги преследват.
И няма вече ни душа и ни сърце в човешка гръд.

Помислиха и даже вече вярват, че са богове.
Защото Тайната Ти никога не разгадаха.
"Мразете се!" - крещят неистово тълпи от врагове.
Не радост носят, а Апокалипсов ужас и уплаха.

Те слушат, но не чуват. Гледат, но не виждат.
Ни Теб, ни твоите, изпълнени с Добро, слова.
И в Страшна кула с оптимизъм се зазиждат.
Не искат да са с Теб. Крещят неистово пак: "Варава!"

Но Ти стоиш. Все там. На най-страдалческият пост.
По цялата планета Твоите сълзи се стичат.
Висиш. Безмълвен. Разпнат. Бос.
И продължаваш от Голгота всички да обичаш.

Написано: 14-3-01

14.50 - 15.30 ч., Гърция

Димитрис Никос Гомудис,

член на литературен клуб "Алеко Константинов"
при читалище "Христо Ботев" - гр. Пазарджик

"Празникът, тачен и преживяван хиляди години от
нашите предци, а и сега - от хиляди хора едновременно,
свързва всички ни дълбоко, чрез радостта, надеждата,
прошката... Прескочили чертите на времето и
пространството, докоснати от неговия древен, ведър
дух, ние се преобразяваме."

сп. "Житно зърно"

КОЛЕДА

Капчукът пее странна
песен,
във тази късна и студена
вечер.
Ту ромоли приглушено,
открито,
ту чука гневно
и сърдито.

Накрая спира.
Става тихо, тихо.
Дъждът умира,
ражда се снегът.

Полека всичко побелява,
калта измива...
Нов живот се ражда -
в душите ни, в мислите,
в сърцата.

И с чисти, весели лица
запяваме за Коледа,
за радостта, за Любовта,
що внася мир, хармония
в света.

Светла ПАНАЙОТОВА,
Клисура

КОЛЕДЕН ЗВЪН

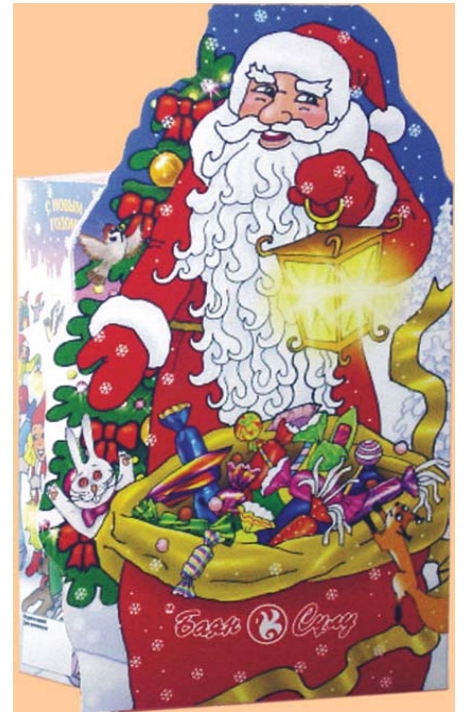
По Добруджанската равна земя,
радостен звън за празник се чува.
Голяма коледна шейна
към всички добри деца пътува.

Теглят я седем сури елена.
Весели седем джуджета са в нея.
Чудни подаръци возят за нас.
Коледни песни звънливо пеят.

Дядо Коледа сам ще дари
у дома всяко послушно дете,
поискало му отпреди
хубав подарък от цяло сърце.

За светлата коледна бъдна нощ
чудни и вкусни ястия има.
Благословии цял пълен кош
за всички и скъпата ни родина.

НОРА ЗАКС, София

ВДЪХНОВЕНИЕ

Братя, хора от планетата Земя!
Елате с радост да посрещнеме нощта,
нощта велика на Христовото рождение,
дарила ни най-светлата звезда!

Звезда - Зорница се нарича
и блести най-ярко тя!
Блести и кима в тъмнината
с устрем нов да полетим!

Благословието си изпраща
чрез нежни светлини,
дарявайки ни дарове велики,
по-безценни и от майчини дори.

Отец ни наш ни благославя
със мир, любов и мъдростта,
с делата на божествеността свята
планетата да обновим!

А той - векът, ни веч говори,
че строг ще е към нас!
Не ще докоснем се до Него
без себе си да изменим!

Елате, хора - хоро да заиграем
около синята Земя!
Земята, въздуха, водата
да заблестят от чистота!

Да възродим сърца човешки
и без проблем да влезем в Новата
земя!
Тя е наша! Скъпа! Родна!
Нас ни е кърмила!

Деца сме ний на родната Земя,
с какво отплащаме й се сега?!
Нощта велика на Христовото рождение
да посрещнем с вдъхновение!

Стефка Енчева ЙОРДАНОВА,
Димитровград

АНГЕЛИ

О, нощ благословена,
тиха, топла и гальовна,
безлунна, бяла, чиста!

Закътана в крилата
на ангелите светли:
хранители, пазители,
лечители, носители
на дарове небесни...

Как дълго, дълго,
бездиханно бдят
над нашите души,
сърца, тела и плът,
в безкрайния ни
звезден път!

Светла ПАНАЙОТОВА,
Клисура

"Ангелите са светли мощни духове.
Ангелът е огън и светлина, т.е. Любов и
разумност."

ЗАЧАТЪЦИТЕ НА БЪЛГАРСКИЯ ХАОС - "ВЕЛИКОТО НЕИЗВЕСТНО" ИЛИ ПРИЧИНИТЕ ЗА АВАНГАРДНИЯ НЕОТКЛОНЕН ВЪЗХОД НА БЪЛГАРСКИЯ ДУХ И ЗА КАТАСТРОФАЛНИТЕ ПРОВАЛИ НА НАРОДА НИ

Атанас ЛАЗОВСКИ

В книгата "Вера Кочовска - живот в два свята" Лиляна Серафимова между другото разказва, че изпратила въпроси до най-знаменития пророк на континента - Сай Баба от Индия. За съдбата на България той отговорил така: **"Когато нейният народ открие "Великото неизвестно" за себе си и за своята мисия, той ще тръгне по пътя на Възможването."**

В края на Първата световна война, напомня Л.Серафимова, видни личности у нас търсели същото "Велико неизвестно" след преживяната национална катастрофа. И си го представяли като "тайнствена енергия, която бушува в душата на българина и диктува трагичните зигзаги в драматичната му национална съдба." Антон Страшимиров призовавал: **"Да вникнем в българската метафизика, в магическото битие и мислене на българина, за да открием ключа на неговите подеми и погрома..."**

След дългогодишни усилия ЗА СЕБЕ СИ аз намерих ключа - имам свои обяснения за "Великото неизвестно". Може би те ще се окажат приемливи за повече хора. Загадка всъщност няма. Няма нищо мистично и непонятно в съдбата на българщината. Напротив, нещата са дори твърде прости и нагледни. Но кой как гледа? И от каква висота? - **До колкото конкретният българин е изцяло вътре в процесите, той е все още автоматизирано същество, липсва му Третото око.** И е естествена за него невъзможността да обглежда българската (и своята) съдба В ЦЯЛОСТ. Затова приема като неразгадаема логиката на нашия неуреден, неуютен, уязвим отвсякъде свят.

"ПАГУБАТА НИ ЧРЕЗ НАС СТАВА" - казал през миналия век Предводителят...

Читателят, естествено, ще попита кой е Предводителят. Няма историческа личност с такова прозвище.

Съзидателният, властният дух, който ръководи българската съдба, който налага насоките на същинското ни развитие над всички сблъсъци, амбиции, програми - това е Предводителят. Той е изявявал своята сила досега чрез княза-светец Борис Първи, чрез поп Богомил, чрез Свети Иван Рилски, чрез Патриарх Евтимий - до ново време: чрез Отец Паисий, Матей Преображенски, Васил Левски, Петър Дънов, Никола Вапцаров, Ванга и т.н. На този най-висок хоризонт ще търсим вечната българска сила. Тя е едносъща, единна. И не се побира в ограничени понятия.

"Пагубата ни чрез нас става". Никога външните ни врагове не са били така страшни както вътрешната сила на разрушително противопоставяне и самоотрича-

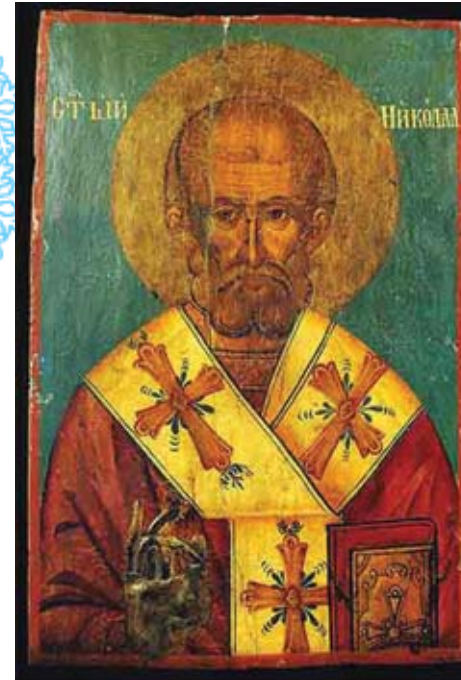
Свети Георги, хуг. Захарий Зограф

не. Всичко в този триизмерен, материален, примитивен в духовно отношение човешки свят е поляризирано. Всяко нещо е следвано от сянката си. Срещу плюса - минус. Срещу северния полюс - южният. Срещу едно ДА автоматично изниква НЕ. Българските работи са в добавък напрегнати. Защото устройството на нашия свят излиза извън мярката на обикновената поляризация. От 9-ти век насам всичко се раздвоява непримиримо. Несъгласните страни се противопоставят и отдалечават до загубване на свързаност, до вътрешно раздиране, до разпад. Битие на друг народ с такъв тип конфликтност не зная да има. И не би могло да има. **Защото всичко се дължи на предназначението българско.** Специално предназначение! - Избрани сме да носим най-тежкия кръст до края на този век. Сами.

И КОЛКО ПО-ЛЕСНО БИ БИЛО, АКО ЦЕЛИЯТ НАРОД БЕШЕ ГОДЕН ДА НОСИ С ГОТОВНОСТ И С ДОСТОЙНСТВО НЕПОСИЛНИЯ ДЪЛГ. В случая е нещо естествено и разбираемо да бъдем в мнозинството си негодни за избраническата роля. Тук е трагичната завръзка. На святата българска земя са се раждали и се раждат до днес необходимите светли личности - те представят последователно и неотклонно съдбата ни на белязан народ, те поемат със саможертвена готовност своя дял от мъченическите изпитания. Но през този век извънредно много се разплодиха враговете им - и ги одумват, пречат им, преследват ги, убиват ги. Сега, в края на века, пълновластно господарстват. Рушат! Сквернят! Бързат да ликвидират всичко - народ, държава, икономика, култура...

И пак не спира, разбира се, вървежът по Големия друм. В духовния свят българите пропра-

вят път към следващата степен на общочовешкото развитие, а долу обърканите, разпилените множества "пътуват" към Европа, към Русия, към Цариград, към Америка, към Австралия... Нормално е за тях да търсят съответстващ на природата им свят.

Това е първото раздвоение - при избора посоката за реализиране. Раздвоен е командният пункт, разцентрован е мозъкът. Защото няма по-ошетена духовна посредственост от нашата, българската. Трябва да я разберем, да се опитаме да вникнем в необичайното ѝ положение. Тогава няма да се чудим защо във всекидневния ни живот цари сякаш пълна безпринципност. Навсякъде вредом ще откриете пагубно разполовяване и непоносимости. Две системи от принципи, два различни механизма на съществуване оспорват своето право и власт. На два кантара се измерват прояви и резултати в живота. Две "чужди държави" има на територията на България - те са в непрестанна война. Светът познава силата на разрушителния дух български, но и този дух е разполовен, и той е от два противостоящи типа. Две култури се развиват у нас след Възраждането. Два морала не могат да се помирят. Разделени сме и по отношение на външния свят: много са ФИЛИ-те, много са ФОБИ-те, само българофилите останаха малко.

Повтарям: имало е и има вътрешни несъвместимости и сблъсъци във всекидневието на всеки народ. Но зависи каква е степенята. Чужди познавачи на нашия свят се чудят как имаме толкова дълга история при наличието на толкова постоянно разрушително вътрешно напрежение? Как сме се добрали до края на ХХ век като опазен народ, като самостоятелна единица в световното семейство и как сме съхранили държавата си...

Тези неща наистина изглеждат необясними, странни, та и невероятни. Защото за да се самоо-

пазва, за да има трайност отделният човешки живот, още повече животът на милионно множество за да векува, той трябва да протича като в един здрав организъм, където всичко си е на мястото, където всеки орган изпълнява точно и навреме своите функции. На нас почти винаги са ни липсвали единството, трайността на формите и точността на осъществяващите се във времето процеси. Разминаване, разминаване, разминаване... А още съществуваме. Сами на себе си се чудим. И светът отвън ни възприема като непредсказуеми. Задаваме си какви ли не въпроси: Имали сме възможности, а защо не сме създали славна империя като известните досегашни световни империи? Владеели сме територии, излизали на три морета - защо не сме създали могъщ флот, та и ние като испанци, холандци, англичани да кръстосваме морета и океани, да носим у дома плячка, да сме сега сред развитите, напредналите народи... **Държавостроители били прабългарите, признава им се - защо повече от век след Освобождението не можем да уредим държавата си? Армиите ни не са губили битки - защо "по традиция" на масата за преговори "великите сили" са ни ощетявали винаги като победени? Светът признава, че сме сред най-интелигентните народи - защо в България не мъдrecите властват при всички режими? Щедра е нашата природа - защо гладуваме? Защо позволихме на "световните конспиратори" за няколко години чрез разноцветни продажници да съсипят всичко, което народът постигна за няколко десетилетия?**

Българските начинания остават все незавършени. Изключенията са малко. Вдъхновено започваме по посока на грандиозни цели. Огънят обаче скоро стихва. Пущици заменят буйните пламъци. Делото е доведено донякъде. И изоставено. Пропилени са щедри възможности. На вятъра отиват енергиите на милиони хора.

Баснята на дядо Славейков се връзва в националното съзнание като образ-откровение за българските работи: орел, рак и щучка се заели заедно кола да движат - орелът теглел нависоко, щуката надълбоко, ракът востра ни. Колата и досега не се движи наникъде...

"НЕ ИСКАМЕ ДА СМЕ ИЗБРАН НАРОД!"

Не се казва направо. Агитки не скандират: "Не искаме да сме избран народ!" Но се повтаря от "пътуващите към Европа", че трябва да станем "нормален народ". Държавата ни и тя - да стане "нормална". Еталоните - без никакво оспорване, са само западни...

ЗАЧАТЪЦИТЕ НА БЪЛГАРСКИЯ ХАОС - "ВЕЛИКОТО НЕИЗВЕСТНО"

ИЛИ

ПРИЧИНИТЕ ЗА АВАНГАРДНИЯ НЕОТКЛОНЕН ВЪЗХОД НА БЪЛГАРСКИЯ ДУХ И ЗА КАТАСТРОФАЛНИТЕ ПРОВАЛИ НА НАРОДА НИ

От стр. 11

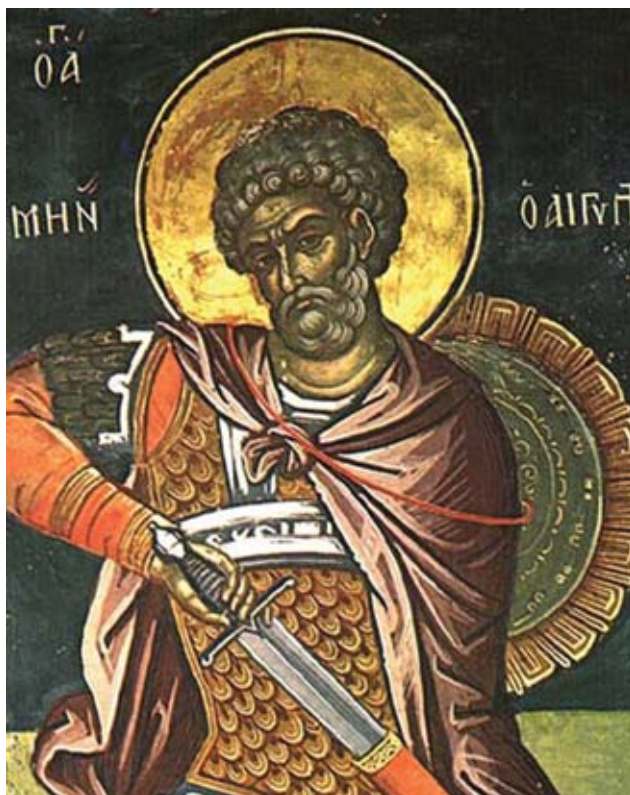
В "новия световен ред" не е предвидено място за някакъв си малък народ със самочувствие на водач в духовната сфера. Главатарите на "нежната революция" внушаваха и внушават, че сме примитивен, жалък народец, който без покровители и наставници нищо не може да направи.

А наставниците - "господарите на света" - открай време рисуват на българина образ като на опасен, непредвидим тип, рушител, варварин, терорист, нестандартен, сам излизащ извън Голямата игра - една свободна сила, която може отново да застраши нормалния свят... Как да забравят и как да простят: българите разгромиха и погребяха империята на кръстоносците. Българите имаха необичайната мощ да разрушат средновековните устои на Европа. Не, такива неща не се забравят. Това са дела не на примитивен, варварски народ, а именно на авангардна новаторска духовна сила, предопределена да прави пробиви към неznайни пространства.

Два основни механизма има за устройство на човешките общности - РОПА и ЕЛХИ. РОПА - това е системата на дяволските принципи: разединение, омраза, противопоставяне, агресивност... ЕЛХИ - това е логиката на Божествените принципи: единение, любов, хармония, истинност. Досега човечеството гради своите отделности само върху принципите на егоизма, навсякъде действа механизъм РОПА. Дяволското начало е в своя апогей сега из целия свят. Разбира се, **благодарение битките на духом будните**, по света е имало и има частично макар приемане или поне съобразяване и с Божествените принципи - според степента на развитие на отделните народи. Извършва се мъчително бавно одухотворяване както на отделния човек, така и на цели общности с многовековно историческо развитие. **Дълг на българите е да центрират тези процеси, да воюват за цялостно налагане на механизма ЕЛХИ, да опазват от изопачаване Божествените принципи, да противодействат на злоупотребите с тях, мъдро да балансират лични, родови, национални, общочовешки интереси, да утвърждават добронамереността и единението между народите, да постигат синтез на разнородните типове познание и т.н. Такъв е смисълът на ИЗБРАНИЧЕСТВОТО.**

Разбираема е съответната съпротива на свят, в който неизменно са властвали досега "силните". Разбираема е още повече вътрешната, домашната съпротива.

Българската земя е част от световната суша. Из нея има, както навсякъде, каменисти, пустеещи, бедни почви. Семената на Космическия разум и тук твърде рядко намират най-добри условия за развитие. **Самотата на един народ, призван да разкъсва омагьосани кръгове, е неизбежна самота.** Още по-логична е самотата на духовните ни водачи всред повечето българи. Множествата не разбират смисъла и оправдаността на духовните страдания. Непонятно им е защо точно ние трябва да правим жертви. Не искат мъченическа съдба. Искат да живеят охолно, модерно, господарски - "като ония на Запад". Едва мъждукащите души при по-тежки изпитания и съблазни съвсем погасяват в себе си Божествената светлина. Българи се зоват, но са само българоподобия, "формални българи". Тъмният човек е анонимен. Той е частица от световната безлика тълпа. Той няма специално предназначение. Дори отговор-

Свети Мина

ност за себе си не може да носи, камо ли да проумява и да опазва универсални закони, приети като лично негови. Той просто НЕ МОЖЕ. И нека да не го отричаме. Нека да не говорим язвително за съвсем неразвитите наши братя и сестри. Те просто са в самото начало на пътя еволюционен. Вина нямат. Каквито сме създадени - такива сме. Не можем да надскочим ръста си, да станем мигом други.

Затова българският свят е толкова разпилян, разцентрован. Незрелите души само в отделни периоди са подкрепяли духовния авангард по силата на някакви масови инерции. Бивало е случайно, непостоянно, несигурно. Условието са благоприятствали повече за утвърждаване у нас на лошата традиция да се оставя своето, да се търси по света място за по-пълна лична реализация. Някои от емигрантите-българи изгарят от носталгия, но когато се връщат в родината, все се оказва, че тук няма какво да правят - именно защото националните сили са разсеяни, високото е мъчно достижимо, ниското е много долно. И не може да се завърти животът "нормален" с трайно установен на едно място ред, и не може отделният човек гарантиран уют да си направи...

И така, **избран народ не означава изключителен народ.** Вярно е, че българите общо взето носят доказани добродетели - качествата им са оценени от Вселенския разум като **най-по-**

дходяща основа за оформяне на нов тип духовна общност с могъща подемна сила по посока на следващата степен на общочовешкото развитие. Тези заварени качества програмирано, целенасочено трябва да се дооформят век след век. И да се развиват не само в избрано общество на посветени, а да се наложат в характера на целия народ. Всичко това е свързано с непрекъснати изпитания, страдания, загуби. Много мъка тежи зад нас в пътя ни. Но най-голямата мъка е сега - в тези години, всеки нов ден, всеки час преди края на ХХ век.

Предводителят повтарял, че българският народ е избран пръв да премине последната граница между илюзорния свят ("единствената реалност" за материалистите) и вечния, истински реалния свят, наричан от религиозните хора Божие царство. След българите по преправения от тях път ще преминат всички останали народи. Освобождението от илюзии, от ограничености, не може да не бъде съпътствано от страдания. И ако след всичко преживяно в най-новата ни история, повече българи прогледват за същинския свят, който не е само нейде в небето, но е първо в духом зрелите, и ако престанат да се взират някъде навън, ако отхвърлят все по-уверено дяволските (егоистичните) принципи, ще се измъкнем всички по-скоро от тресавището, ще стъпим като един пречистен народ на твърда земя и с основание бихме очаквали Божията благословия.

ТЪРСЕТЕ на книжния пазар книгите на издателска къща "Новата цивилизация" от поредицата "Библиотека Анастасия"

<p>Книга 1 "БЕЗКРЪВНАТА РЕВОЛЮЦИЯ" от големия приятел на Владимир Мегре писателя Ефим Кушнер.</p> 	<p>Книга 6 "ИКОНОМИКА И ВЛАСТ НА МИНАЛОТО И БЪДЕЩЕТО" от известния писател Виктор Медиков, председател на Академията за Роговите имена в Русия.</p>
<p>Книга 2 "ПУТИН, МЕГРЕ И БЪДЕЩЕТО НА СВЕТА" от големия приятел на Владимир Мегре академик Виктор Медиков.</p> 	<p>Книга 7 "ДУХОВНОТО ЛЕЧЕНИЕ И БЪЛГАРИТЕ" - духовното извисяване на българцината през погледа на инж. Васил Канисков, член-кореспондент на МА по информатизация към ООН.</p>
<p>Книга 3 "ВДЪХНОВЕНИ ОТ КРАСОТАТА" от Станислав Спасов - доброволен сътрудник и публицист във вестник "Рогово име".</p> 	<p>Книга 8 "БЕЗСМЪРТНА ПТИЦА НА ВЯРАТА" на изтъкнатия математик и историк Борислав Иванов. Книгата разглежда говорещата азбука на прабългарите.</p>
<p>Книга 4 "КОСМОС ОТ МЪКА И ПЕСЕН" на известния поет и писател Никола Гигов, посветил живота и творчеството си на Роговите.</p> 	<p>Книга 9 "ВРЪЩАНЕ В РАЯ" - от известния поет и философ Ефим Кушнер - съмишленник на идеята за създаване на родовете имена в България.</p>
<p>Книга 5 "ЛИХВАТА - РАК НА ОБЩЕСТВОТО" - сборник статии на икономическа тематика, събрани и преведени от Владимир Богданов.</p> 	<p>Книга 10 "ТЕОРИЯ НА ПРОСТРАНСТВОТО" - геометричното и физическото пространство през погледа на известния наш физик Георги Кръстев.</p>

Телефони за заявки: 02/962 16 87, 088/869 33 59 e-mail: rodimenie@yahoo.com

Вестникът се издава от Всенародно екологично движение "Родово име"

Сайт на Българска Родна Партия
www.bg-rodna.org

Проектант на главата и герба художник Христо Танев

ГЛАВЕН РЕДАКТОР
Атанас Панчев

Заместник главен редактор
Кръстанка Панчева

Редакционен колектив:
Рени Радева
Николай Кафтанджиев
Сергей Инджов

Адрес на редакцията:
1172 София
КВ. "Дианабад"

ул. "Никола Габровски" N1
Хотел "Диана 1"
тел.: 02/962-16-85
962-16-86, 962-16-87
e-mail: rodimenie@yahoo.com
www.rodovo-imenie.org

ISSN-1312-7063

Издателска къща "Новата
Цивилизация" ЕООД - София
НВБ Банка "Биохим" - АД,
Централно управление - София
IBAN: BG63BACX96601031647309
BIC KOD: BACXBGFS

Отдел разпространение:
088/869 33 59

Предпечатна подготовка и печат:
"Сладко солено XXI век" ЕООД